

Η σφαγή στο Λάντλοου

 primo.provo.gr/ludlow_massacre/

Dimitris Plastiras

April 26, 2018

Το άρθρο αυτό είναι το τρίτο σε μία σειρά άρθρων της αντι-δικοκονταετηρίδας που παρουσιάζουν τα πιο ποταπά και λιγότερο γνωστά γεγονότα στη 200χρονη ιστορία της Αμερικής.

Η περίοδος από το 1865 ως το 1919 σηματοδότησε μια σημαντική, καθοριστικής σημασίας ανάπτυξη για την οικονομία της Αμερικής. Ήταν μια περίοδος στην οποία η κυριαρχία του ατομικού, βασισμένου στη γεωργία καπιταλισμού, που χαρακτηρίζεται συχνά ως «τραχύς ατομικισμός», ανατράπηκε από τις οργανωμένες δυνάμεις του εταιρικού μονοπωλιακού καπιταλισμού, που επέφερε τον αμετάκλητο οικονομικό και κοινωνικό μετασχηματισμό των ζωνών εκατομμυρίων των ανθρώπων.

Ήταν μια εποχή στην οποία η εδραίωση των εταιριών δημιούργησε γιγαντιαίες βιομηχανικές αυτοκρατορίες που συνδέσαν τις σημαντικές βιομηχανικές διαδικασίες της παραγωγής και της κατασκευής με τις βασικές επιχειρηματικές διεργασίες, συγκεντρωμένες στα ίδια οργανωτικά πλαίσια. Ως το 1900 οι γιγαντιαίες εταιρίες είχαν γίνει η κυρίαρχη δύναμη στην αμερικανική βιομηχανία. Ως το 1919, οι εταιρίες αυτές απασχολούσαν το 86% όλων των εργαζομένων και παρήγαγαν το 87.7% του συνόλου των προϊόντων.

Μεταξύ των επιχειρηματικών γιγάντων της εποχής υπήρξαν δύο πανίσχυρες οικονομικές αυτοκρατορίες ή «supertrust» (υπερμονοπώλια), όπως λεγόταν. Η μικρότερη των δύο ήταν η εταιρία του J. P. Morgan, η οποία έλεγχε τεράστιες επιχειρήσεις όπως τα μονοπώλια του χάλυβα και της ναυπήγησης, τα μονοπώλια του ηλεκτρικού δικτύου, το μονοπώλιο ελαστικών και πολλά μικρότερα μονοπώλια.

Το μεγαλύτερο από τα supertrust, που θεωρείται ως «πραγματικός πατέρας της ιδέας του μονοπωλίου στη χώρα» ήταν η εταιρία Rockefeller που διευθυνόταν από τον John D. Rockefeller Jr. Έλεγχε το πιο πετυχημένο μονοπώλιο όλων, την Standard Oil Company, η εταιρία του Rockefeller εξουσίαζε ολοκληρωτικά τη βιομηχανία πετρελαίου, εντός και εκτός συνόρων, καθώς και είχε αυξανόμενο έλεγχο πάνω στα μονοπώλια χαλκού και των χυτηρίων, και διέθετε σχέσεις με το εμπόριο χάλυβα, καπνού και τη παροχή υπηρεσιών.

Με το σχηματισμό του εταιρικού καπιταλισμού εμφανίστηκε επίσης και η μαζική απεργία. Ο Αμερικάνος εργαζόμενος, αηδισμένοι από τη κακομεταχείριση και αγνοημένος ως έμμισθος σκλάβος, άρχισε να προβάλλει αντίσταση με το πιο εύκαιρο όπλο που είχε στα χέρια του – την απεργία.

Αν και οι απεργίες δεν ήταν κάτι νέο στην αμερικανική εργατική ιστορία, το μέγεθος και η βία της μαζικής απεργίας ήταν. Αρχίζοντας με τη «Μεγάλη Αναταραχή 1877» (Great Upheaval of 1877) ενάντια στους εθνικούς σιδηροδρόμους, ο Αμερικάνος βιομηχανικός εργάτης – μια νέα φυλή εργαζομένου που δεν έχει κανένα επιχειρηματικό ενδιαφέρον ο

ίδιος – άρχισε να επαναστατεί με κάθε διαθέσιμο μέσο, ανάμεσα τους με την τοπική απεργία, την απεργία σε εθνικό επίπεδο, τη κατάληψη των εργοστασίων, τη δολιοφθορά και το αντάρτικο πόλεων.

Μια από τις βιαιότερες, σκληρές και αιματηρές απεργίες στην αμερικανική εργατική ιστορία, μια που αφορούσε από σύμπτωση τον John D. Rockefeller Jr., ήταν η σφαγή στο καταυλισμό του ορυχείου στο Λάντλοου το 1914. Ξεκίνησε από τις ανθρακοφόρες περιοχές που βρέθηκαν στους λόφους ανατολικά των Βραχωδών όρεων σε μια περιοχή που περιβάλλει το Τρινιδάδ, του Κολοράντο – μια περιοχή που ήταν απομονωμένη γεωγραφικά από τη κοινωνική και βιομηχανική ζωή της υπόλοιπης πολιτείας.

Αναπτύχθηκε στο Νότιο Κολοράντο μεταξύ 1880 και 1890, η βιομηχανία του γαιαάνθρακα έγινε η σημαντική εισοδηματική πηγή της πολιτείας. Οι εταιρίες, ανάμεσά τους η Colorado Fuel and Iron Company (CFI – συμφερόντων Rockefeller), η Rocky Mountain Fuel Company και η Victor-American Fuel Company και άλλες, προσέλαβαν κυρίως ελληνικής, ιταλικής, σλαβικής και μεξικάνικης καταγωγής εργάτες και κατασκεύασαν πόλεις κοντά στις ανθρακοφόρες περιοχές για αυτούς.

Φυσικά οι επιχειρήσεις ανέλαβαν όλες τις λειτουργίες της αστικής κυβέρνησης και ρύθμιζαν επίσης και τις κοινωνικές δραστηριότητες των εργαζομένων.

Η δυσaráσκεια για την πολιτική, οικονομική και κοινωνική απολυταρχικότητα των εταιρειών άνθρακα, οδήγησε στις απεργίες των ανθρακωρύχων το 1883, το 1893 και το 1903, αλλά όλες καταστάληκαν σχετικά γρήγορα από έναν συνδυασμό οπλισμένων φρουρών, την απόλυση των απεργών και την πρόσληψη απεργοσπαστών. Καμία από τις τρεις προσπάθειες δεν ήταν προσπάθεια τόσο για υλικά οφέλη, όσο για εργατικά δικαιώματα.

Η απεργία ενάντια στις επιχειρήσεις άνθρακα του Κολοράντο από το 1913 ως το 1914 όμως ήταν ένα εξ ολοκλήρου άλλο θέμα. Εκτός από τους κλήρους στις ανθρακοφόρες περιοχές του Κολοράντο, η CFI ήταν ιδιοκτήτρια δώδεκα πόλεων στην περιοχή – των υποδομών, των προμηθειών και των εργατών. Για τον ανθρακωρύχο, η ζωή σε αυτές τις πόλεις ήταν πρακτικά ανυπόφορη. Κανένα οικόπεδο ή κτίριο δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί χωρίς την άδεια της εταιρίας.

Όλα τα καταστήματα τροφίμων, ιματισμού και προμηθειών ήταν ιδιοκτησία της εταιρίας, καθώς επίσης και το τοπικό μπαρ. Τα σπίτια ήταν επίσης ιδιοκτησία της εταιρίας – διαλυμένα, μικρά, άσχημα και ανθυγιεινά. Ακόμη και το σχολείο και η εκκλησία ήταν ιδιοκτησία της εταιρίας και οι δάσκαλοι και οι ιερείς εποπτεύονταν και επιλέγονταν από την εταιρία όπως όλα τα άλλα.

Μόνο η απειλή της απόλυσης κρατούσε τον εργαζόμενο κάτω από τον έλεγχο της εταιρίας. Με τη χρήση κατασκόπων, η εταιρία είχε υπό στενή παρακολούθηση τους υπαλλήλους της. Τα δικαιώματα της της ελευθερίας του λόγου, του τύπου και της συνάθροισης καταστάληκαν. Ένας στρατός από βοηθούς του τοπικού σερίφη επέβαλε την πολιτική της επιχείρησης. Οι ανθρακωρύχοι δεν είχαν απολύτως κανένα για να απευθυνθούν καθώς ακόμη και οι αστικές αρχές ήταν υπό έλεγχο της επιχείρησης.

Ο πολιτικός έλεγχος από τις εταιρίες άνθρακα τους επέτρεψε να αγνοήσουν ουσιαστικά τους πολιτειακούς νόμους που προορίζονταν για τη προστασία των συμφερόντων των εργαζομένων. Απέτρεπε επίσης τη δυσμενή νομοθεσία, για αυτές, από τη πολιτεία ή τη κομητεία και έλεγχε τους δικαστές και τους ιατροδικαστές, αποτρέποντας έτσι τους τραυματισμένους εργάτες από το να πάρουν αποζημίωση.

Αν και το ποσοστό θανάτου των εργατών στο Κολοράντο ήταν δύο φορές υψηλότερο από αυτό στο υπόλοιπο των Ηνωμένων Πολιτειών, λίγα θύματα έλαβαν ποτέ αποζημίωση. Από τις 98 αποφάσεις που αφορούσαν 109 θανάτους, μόνο η μια υποστήριξε ότι η επιχείρηση είχε ευθύνη και οι 85 χρέωναν το θύμα με «αμέλεια και απροσεξία.»

Τα δύο κύρια αιτήματα της απεργίας το 1913-1914, μια απεργία που κράτησε δεκαπέντε μήνες, ήταν η αδιαφορία και η έλλειψη ευθύνης από τις εταιρίες άνθρακα και η άρνηση του δικαιώματος των ανθρακωρύχων να οργανωθούν. Η δυσφορία έφθασε στο αποκορύφωμα της το καλοκαίρι του 1913 και οι Ενωμένοι Εργάτες Ορυχείων (UMW) έστειλε δικούς της οργανωτές με την ελπίδα να αποκτήσουν βήμα εκεί.

Καθώς η ένταση αυξήθηκε, η UMW ζήτησε από τον κυβερνήτη Ammons για να προσπαθήσει να οργανώσει μια συνάντηση με τους ιδιοκτήτες των ορυχείων, αλλά οι εταιρίες το αρνήθηκαν κατηγορηματικά. Περιμένοντας μια απεργία, οι ιδιοκτήτες πλημμύρισαν την περιοχή με οπλισμένους φύλακες και ιδιωτικούς αστυνομικούς. Ένας οργανωτής της ένωσης είχε πέσει ήδη σε ενέδρα και σκοτωθεί και η ένωση φοβόταν πως μια γενικευμένη αιματοχυσία ήταν κοντά.

Αγανακτισμένοι, οι ανθρακωρύχοι οργάνωσαν δική τους συνέλευση στο Τρινιτάδ στις 15 Σεπτεμβρίου 1913 και συνέταξαν έναν κατάλογο επτά αιτημάτων.

Τα αιτήματα ήταν: η αναγνώριση του συνδικάτου, αύξηση 10% κατά όγκο και κλίμακα αντίστοιχη με το Ουαϊόμινγκ, οκτάωρο, πληρωμή για την μη παραγωγική εξόρυξη, η εκλογή ελεγκτών βάρους δίχως τη παρέμβαση της επιχείρησης, το δικαίωμα των εργατών να αγοράζουν από οποιοδήποτε κατάστημα και να επιλέγουν τους γιατρούς και τη στέγη τους, και η επιβολή των μεταλλευτικών νόμων της πολιτείας και η κατάργηση του ιδιωτικών φρουρών της εταιρίας. Αν οι απαιτήσεις τους αγνοούνταν, οι ανθρακωρύχοι θα κατέβαιναν σε απεργία στις 23 Σεπτεμβρίου.

Στις 23 Σεπτεμβρίου, 9.000 ανθρακωρύχοι απέργησαν (μεταξύ 40 και 100% στα διάφορους καταυλισμούς), πραγματοποιώντας την απειλή τους. Στήθηκαν καταυλισμοί με αντίσκηνα, ο καταυλισμός στο Λάντλοου ήταν ανάμεσα τους, και επιδόματα δίνονταν από το απεργιακό κεφάλαιο της UMW για όσο γίνονταν.

Οι επιχειρήσεις αρνήθηκαν να συμμετάσχουν οποιασδήποτε συλλογική διαπραγμάτευση με τους εργάτες. Ή θα λειτουργούσαν τα ορυχεία ξανά ή τίποτα. Ο John D. Rockefeller Jr., που ήταν ιδιοκτήτης του 40% του κεφαλαίου και των μετοχών της CFI και υπαγόρευε τις πολιτικές λειτουργίας σε όλες τις εταιρίες άνθρακα στο Νότιο Κολοράντο, αντιτέθηκε ιδιαίτερα σε οποιαδήποτε συλλογική διαπραγμάτευση, και είχε ισχυρούς υποστηρικτές.

Ο γενικός επιθεωρητής L.M. Bowers της Αμερικάνικης Επιτροπής Εργασιακών Σχέσεων συμφώνησε με τον Rockefeller. Ο Bowers έγραψε πως πίστευε ότι οι απαιτήσεις των εργαζομένων ήταν «πολυάριθμες προϋποθέσεις που παίρνουν ουσιαστικά τον έλεγχο των ορυχείων από τα χέρια των των ιδιοκτητών και των διαχειριστών και τον περνάνε στα χέρια τους, που σε πολλές περιπτώσεις ήταν κακόφημοι ταραχοποιοί, σοσιαλιστές και αναρχικοί».

Ο Bowers έγραφε ακόμη προς τον Rockefeller πως «αγωνίζεστε για το σωστό, το οποίο είναι όχι μόνο προς όφελος της επιχείρησής σας, αλλά και των άλλων επιχειρήσεων του Κολοράντο και των επιχειρηματικών συμφερόντων σε ολόκληρη τη χώρα όπως και των εργατικών τάξεων».

Στις 23 Σεπτεμβρίου, την ημέρα που άρχισε η απεργία, άρχισε επίσης και η αιματοχυσία. Πρώτα ένας αστυνόμος που προσπάθησε να συλλάβει τέσσερις ανθρακωρύχους πυροβολήθηκε. Έπειτα, στις 7 Οκτωβρίου, ιδιωτικοί αστυνομικοί αντάλλαξαν πυροβολισμούς στο καταυλισμό στο Λάντλοου. Στις 9 Οκτωβρίου, ο καταυλισμός στο Λάντλοου δέχτηκε επίθεση και ένας εργάτης σκοτώθηκε. Στις 17 Οκτωβρίου, ο «Θανατηφόρος Ειδικός» (Death Special) ένα πολυβόλο τοποθετημένο σε θωρακισμένο αυτοκίνητο, έκανε την εμφάνιση του και ακόμη ένας εργαζόμενος σκοτώθηκε. Τέλος, στις 28 Οκτωβρίου, ο κυβερνήτης Ammons έστειλε την πολιτοφυλακή για να προστατεύσει τις ιδιοκτησίες των μεταλλευτικών και τα άτομα που ήταν πρόθυμα να επιστρέψουν στην δουλειά.

Μια προτεινόμενη συνάντηση που οργανώθηκε από τον υπουργό εργασίας Wilson απέτυχε αμέσως λόγω της άρνησης των εταιριών άνθρακα να διαπραγματευτούν και ο στρατηγός John Chase, ο διοικητής της πολιτοφυλακής, ανέλαβε την απόλυτη εξουσία στη ζώνη απεργίας, εξέδωσε μια γενική εντολή που ανέστειλε όλο το αστικό δίκαιο. Απεργοί συλλαμβάνονταν και κρατούνταν, σε απομόνωση, χωρίς εγγύηση. Η κατάσταση έμοιαζε με στρατιωτικό νόμο.

Όσο η πολιτοφυλακή ήταν σε επιφυλακή, στεγαζόμενη και τρεφόμενη από τις εταιρίες άνθρακα, η συμπεριφορά της έγινε τόσο αμφισβητήσιμη που τελικά μια εξεταστική επιτροπή δημιουργήθηκε κατά παράκληση της Εργατικής Ομοσπονδίας της Πολιτείας του Κολοράντο.

Στην έρευνά της, η επιτροπή διαπίστωσε ότι η πολιτοφυλακή συνεργάστηκε πλήρως με τους φρουρούς της εταιρίας, απειλούσε τους απεργούς και τους αρνούσαν τα δικαιώματά τους, αρνήθηκε να επιτρέψει στους απεργοσπάστες να φύγουν, κακοποίησε γυναίκες της πόλης και έκλεψε πολίτες της. Ο κυβερνήτης Ammons αρνήθηκε να ακούσει ή να ενεργήσει πάνω σε οποιαδήποτε από τις συστάσεις της επιτροπής.

Μετά από ένα ήρεμο Φεβρουάριο και Μάρτιο, το μεγαλύτερο μέρος της πολιτοφυλακής ανακλήθηκε, αφήνοντας μόνο τον Λόχο Β και το Σώμα Ιππικού Α στο καταυλισμό στο Λάντλοου. Τότε, στις 20 Απριλίου, χωρίς προειδοποίηση, η πολιτοφυλακή κατέλαβε το λόφο που έβλεπε το καταυλισμό από ψηλά, έστησε το πολυβόλο της και έριξε δύο ράβδους δυναμίτη (αργότερα εξήγησε πως ήταν ένα σήμα από τον Λόχο Β στο Σώμα Α).

Έχοντας τη μνήμη μιας παρόμοιας κατάστασης σε ένα γειτονικό καταυλισμό, οι απεργοί στο Λάντλοου άρπαξαν τα τουφέκια τους και πήραν τις θέσεις τους. Ακούστηκε ένας πυροβολισμός (άγνωστο από ποια πλευρά) και οι σφαίρες έπεφταν βροχή πάνω στο καταυλισμό για τις επόμενες δώδεκα ώρες, σκοτώνοντας ένα αγόρι και τρεις άνδρες.

Δρώντας σύμφωνα με διαταγές, οι εθνοφρουροί έριξαν λάδι γαιάνθρακα στις σκηνές των απεργών και τους έβαλαν φωτιά. Σε ένα λάκκο έντεκα παιδιά και δύο γυναίκες πνίγηκαν από το καπνό ή κάηκαν ζωντανές. Οι εθνοφρουροί συνέλαβαν τρεις κρατούμενους και τους πυροβόλησαν ενώ ήταν άοπλοι και υπό κράτηση. (ΣΤΜ: Ανάμεσα στους νεκρούς της 20^{ης} Απριλίου ήταν και ο Λούης Τίκας)

Καθώς διαδόθηκαν οι ειδήσεις της σφαγής, οι απεργοί από τις γύρω περιοχές οπλίστηκαν και ήρθαν για να εκδικηθούν τους θανάτους. Υπήρξαν ανοικτές εχθροπραξίες ενάντιον σε όλες τις αστικές αρχές – πολιτοφυλακή, επιστάτες, φύλακες – και ένοπλοι απεργοί όρμησαν από ορυχείο σε ορυχείο βάζοντας φωτιά σε εταιρικά κτίρια.

Μέχρι τις 22 Απριλίου, οι απεργοί είχαν καταλάβει την περιοχή μεταξύ Λάντλοου και Τρινιτάδ. Εργάτες από παντού πρόσφεραν εθελοντικά τις υπηρεσίες τους.

Ο κυβερνήτης Ammons τηλεγράφησε στον Πρόεδρο Wilson για ομοσπονδιακά στρατεύματα για να καταστείλει την εξέγερση των εργατών και στις 30 Απριλίου έξι σώματα ιππικού έφτασαν και έληξαν την μάχη. Τριάντα νεκροί, απεργοί και εθνοφρουροί, πέρα από τους είκοσι ένα νεκρούς στο Λάντλοου.

Μετά από τη σφαγή, ο Rockefeller έγινε ο κύριος στόχος της κριτικής, για την αποτυχία του να διαπραγματευτεί με τους απεργούς προτού να αρχίσει η αιματοχυσία (έξι δεκαετίες αργότερα ο Nelson Rockefeller ανακάλεσε το παρελθόν καθώς γύρισε την πλάτη του στους

φυλακισμένους στην φυλακή Άττικα).

Ο Upton Sinclair, ένας από τους σημαντικότερους κοινωνικούς κριτικούς της εποχής, κάλεσε το Σοσιαλιστικό Κόμμα για να ενωθεί με το κίνημα διαμαρτυρίας σε όλες τις ιδιοκτησίες των Rockefeller, αλλά αρνήθηκε.

Θυμωμένος από τη δημόσια κριτική, Rockefeller εξέδωσε μια δήλωση λέγοντας η CFI είχε ήδη εθελοντικά αποδεχτεί τις παραχωρήσεις που απαιτήθηκαν από τους απεργούς και πως η βία στο Λάντλοου οφείλονταν μόνο το πείσμα των απεργών. Όταν αυτό δεν είχε αποτέλεσμα, προσέλαβε τον Ivy L. Lee, έναν υπεύθυνο δημόσιων σχέσεων του σιδηρόδρομου της Πενσυλβανίας, για να «επιμορφώσει» το κοινό. Ήθελε να κάνει γνωστό πως «καλοπληρωμένοι» ταραχοποιοί τους συνδικάτου, και όχι οι φρουροί των ορυχείων και η πολιτοφυλακή, ήταν υπεύθυνοι για την αιματοχυσία.

Σε μια άλλη προσπάθεια ξεπλύματος, οι αρχές στο Νότιο Κολοράντο ξεκίνησαν νομικές διαδικασίες κατά των απεργών που πολέμησαν εναντίον της πολιτοφυλακής. Τον Αύγουστο του 1914 στο Τρινιδάδ, άρχισε η δίκη, ενώπιον ενόρκων που διάλεξε προσεκτικά ο σερίφης της κομητείας Λος Άνιμας.

Οι ένορκοι έκαναν δεκτές 163 κατηγορίες, κυρίως για φόνο, κατά 124 απεργών και ανώτερων στελεχών της ένωσης. Καμία μήνυση δεν κατατέθηκε κατά των βοηθών του σερίφη. Οι αξιωματικοί της πολιτοφυλακής που παρουσιάστηκαν σε στρατοδικείο απαλλάχθηκαν όλοι εκτός ενός, που τιμωρήθηκε με έναν μικρό υποβιβασμό.

Ανήσυχος από τις εγέρσεις στο Νότιο Κολοράντο, ο Προέδρος Wilson δημιούργησε μια επιτροπή για να προετοιμάσει ένα συμβιβασμό. Το σχέδιο που προτάθηκε προέβλεπε μια τρίχρονη ανακωχή στη διάρκεια της οποίας θα επιβάλλονταν οι εργατικοί και μεταλλευτικοί νόμοι του Κολοράντο. Το σχέδιο επίσης προέβλεπε μια τρίχρονη απαγόρευση των απεργιών. Μια συνέλευση απεργών στο Τρινιδάδ δέχτηκε το σχέδιο, αλλά οι επιχειρήσεις το απέρριψαν ως παρέμβαση στο δικαίωμά τους να διευθύνουν.

Ο Rockefeller, εν τω μεταξύ, προσέλαβε τον W.L. Mackenzie King, τον πρώην Καναδό υπουργό εργασίας, για να διευθύνει μέσω του Ιδρύματος Rockefeller μια έρευνα μέσω της οποίας η «στενότερη προσωπική επαφή» και μια «πιο φιλική συνεργασία μεταξύ του κεφαλαίου και της εργασίας» θα μπορούσε να αναπτυχθεί.

Η λύση, που έγινε γνωστή ως Σχέδιο Βιομηχανικής Αντιπροσώπευσης (Industrial Representation Plan), επέτρεπε την εκλογή δύο ατόμων για να αντιπροσωπεύουν τους ανθρακωρύχους σε κάθε ορυχείο, επέτρεπε την οργάνωση των καταυλισμών των ορυχείων σε πέντε τομείς, τη δημιουργία μεικτών επιτροπών για να συζητήσουν για την υγεία, την υγιεινή, την ασφάλεια των ορυχείων, την αναψυχή και την εκπαίδευση, και συμφωνούσε σε τακτικές περιόδους εκπροσώπων της εταιρίας για την εξασφάλιση της αρμονίας.

Η Αμερικάνικη Επιτροπή Εργασίας είδε το ρόλο του King ως κάποιου που σχεδίασε «εύσχημη αντικατάσταση των συνδικάτων που θα εξαπατήσει, μαλακώσει και θα κατευνάσει τη κοινή γνώμη, ενώ θα διασφαλίσει την αυθαίρετη εξουσία των εργοδοτών».

Δυστυχώς, ενώ αυτά τα διάφορα κυκλοφορούσαν τριγύρω, η απεργία συντριβόταν σταθερά και τελικά, στις 10 Δεκεμβρίου 1914, η Πολιτική Επιτροπή των απεργών έληξε τη δεκαπεντάμηνη απεργία.

Στις 19 Ιανουαρίου 1915 μια επιτροπή υπαλλήλων και διεύθυνσης στο Ντένβερ ψήφισαν υπέρ του σχεδίου Rockefeller. Το εταιρικό συνδικάτο ήταν τώρα πραγματικότητα και το πνεύμα της ανεξάρτητης εργασίας είχε δεχτεί ένα δυνατό χτύπημα.

Εκτός από την κάποια αποκατάσταση της δημόσιας εικόνα του Rockefeller και να σκοτώσει το εργατικό κίνημα του Κολοράντο, το Σχέδιο Βιομηχανικής Αντιπροσώπευσης έθεσε τις βάσεις για τη συνδικαλιστική δράση.

Το 1933 η CFI διαπραγματεύτηκε την πρώτη γνήσια συλλογική συμφωνία με την UMW και το 1935 ο Νόμος Wagner απαγόρευσε τα εταιρικά σωματεία. Ο αντεπαναστατικός συνδικαλισμός ξεκινούσε τώρα πραγματικά.

Όσον αφορά στο Λάντλοου και το Νότιο Κολοράντο, τίποτα δεν άλλαξε. Οι απεργίες στα ορυχεία συνεχίστηκαν και οι εργάτες συνέχισαν να βρίσκονται κάτω από τις μπότες των καπιταλιστών καταπιεστών τους.

Άρθρο του Bob Nirkind για το περιοδικό Fifth Estate #271, Απρίλιος 1976, [πηγή](#)

Μετάφραση: Δημήτρης Πλαστήρας